

CUPRINS

Un munte cât un grăunte.	5
Primul indiciu.	14
Lacul adormit.	29
Domnul Copac și peștele politicos	41
Aligatorul poet.	51
Stăpânul animalelor.	57
Paznicii Timpului	66
Trolul și spionii lui	75
O dimineață fără sfârșit	82
Un Coșmar și-o Amintire	90
Paznic de Vise.	101
Cea mai mare Spaimă.	108
Stafizii Adevărului.	120
Un Adevăr.	129
Un vechi prieten	136
Un spion	147
O luptă fără arme.	157
Atacul Spaimelor	164

Sfârșitul jocului	173
Zborul spre casă.....	186
E-mail primit de autorul cărții.....	191

Diana Geacăr

CE VĂD DRAGONII

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2019

— Ce vorbești? Treci pe lângă mine în viteză, iar când zic că am scăpat teafăr și nevătămat, te văd năvălind iar ca un aligator.

— Asta-i culmea! Iar eu mă uitam mai devreme la tine: înotai, dispăreai, apoi apăreai din nou, iar dispăreai. Sau poate era altul ca tine.

— Nu mai e nimeni ca mine. Ca tine văd că sunt o mie. M-ai amețit.

— Dar acum stăm amândoi pe loc.

— Ce vorbești? Abia pot să mă țin după tine.

Asta-i prea de tot: să aflu că merg, când, de fapt, eu știu că stau pe loc. Și, mai ales, să aflu asta de la un pește. Dar, având în vedere că e singurul care m-ar putea ajuta, nu-l mai contrazic.

— Ia spune-mi. Ce seamănă cu „oare”?

— Poftim?

— Ce seamănă cu „oare”? Primul indiciu a fost „oare”.

— Cum adică „primul indiciu”? Ce indiciu? Și de ce primul?

— E lungă povestea. Pe scurt, m-am trezit aici...

— Ai adormit în barcă?

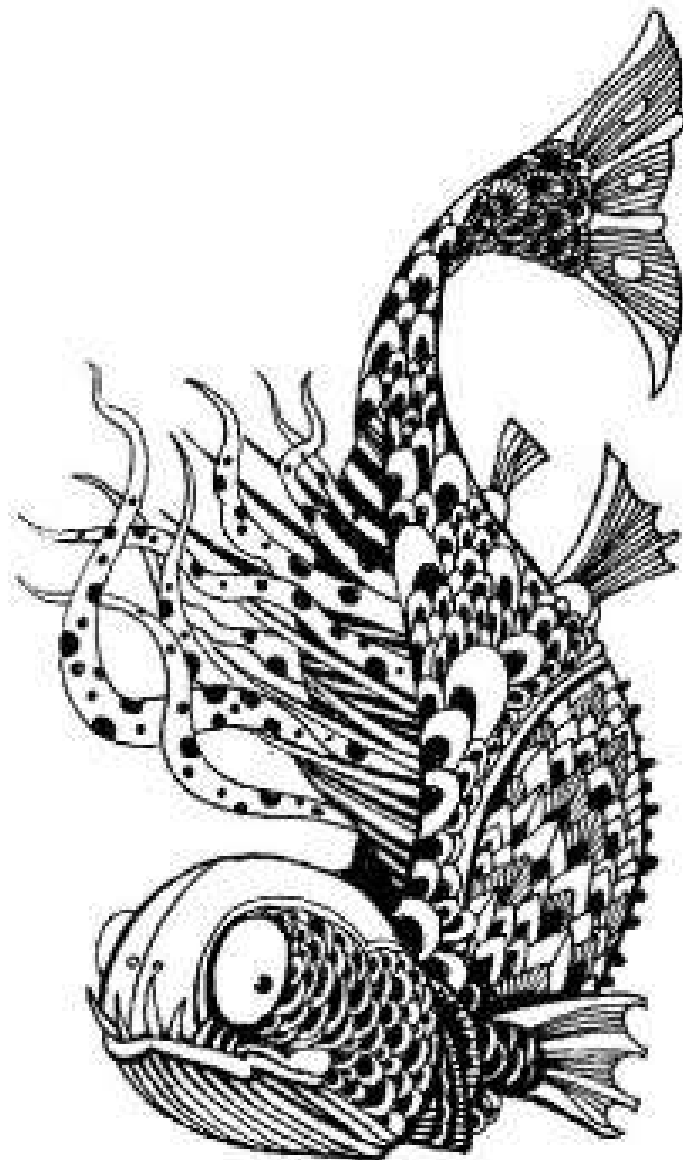
— Nu. Adică nu-mi amintesc cum am ajuns aici, pe lumea *asta*, îi spun oftând.

— Dă și tu vina pe părinți. Așa fac toți.

Peștele stă în apă drept, ca și cum ar avea picioare, cu o aripioară în șold, plutind în sus și în jos ca o sticlucă cu un mesaj vechi. E un pește măricel și verzui, care sclipește în lumina lunii.

— Nu cred că au vreo vină. În plus, chiar m-am întâlnit cu ei aici. Mă rog, nu aici, adică nu în locul ăsta, dar i-am văzut în lumea asta. N-am apucat să-i întreb cum au ajuns aici. Au dispărut de sub ochii mei. Și apoi m-am întâlnit cu niște prieteni care *nu știu* că sunt prietenii mei... Și unul dintre ei, o fată, mi-a spus că indiciul ăsta, „oare“, o să mă ducă la următorul. Și am presupus că trebuie să fie ceva care seamănă.

— Oare e bine să presupui? Ai presupus mai devreme că o să vorbești cu un pește?

— Nu.

— Păi vezi?

— Bine, atunci unde trebuie să caut indiciul?

— Oare e bine să-l cauți? Ai căutat să vorbești cu un pește mai devreme?

Dacă Smoc-gălbui ar fi fost cu mine, sunt convinsă că l-ar fi pus la punct. Bine, dacă l-ar fi văzut. Pe Cavaler nu mă bazez. Dar, dacă ar fi fost ei cu mine, poate că peștele nici n-ar fi îndrăznit să scoată nasul din lac.

— Dragonilor le e frică de apă, îmi spune el disprețuitor.

— Am spus eu ceva de dragoni?

— Oprește barca!

— Dar nu pot s-o opresc, din moment ce nu vâslesc.

— Oprește barca! strigă peștele iar, arătându-mi cu o aripă un copac uriaș, aplecat în apă.

Barca se lovește de el și se clatină periculos de tare.

— Mă doare!

— Ce vorbești, nici nu te-am atins!

— Eu n-am zis nimic, spune peștele.

Suntem amândoi sub crengile uriașe. E întuneric, dar lumina lunii e destul de puternică. E un copac care parcă a crescut invers: crengile, răsucite ca niște funii, se ridică din apă și se unesc într-un trunchi gros, cu scoarța crăpată. Leg barca de una dintre crengi. Peștele înoată în jurul trunchiului. Sau așa mi se pare mie, pentru că nu mai sunt sigură de nimic.

— Mă doare! strigă iar vocea groasă și uscată.

— Îmi pare rău, dar nu *eu* am vrut să fac asta.

— Dacă nu voiai, nu făceai.

— Iată că *nu* am vrut și am *făcut*!

Îmi cobor un picior din barcă. Apa e puțin adâncă, nici rece, nici caldă, dar mă gădilă. Mă gădilă atunci când peștele trece prin ea și ridică valuri mici. În fața mea e o scorbură cât mine de mare. Cred că vocea vine de acolo. Ca să mă conving, întreb:

— Aici este al doilea indiciu?

— Aici sunt doar eu. N-am văzut pe nimeni care-și spune „Al doilea indiciu“. Poate se ascunde. E tare rușinos să fii al doilea.

— Noi suntem mulți în clasă...

— Eu sunt primul aici și mă mândresc cu asta.

Mă sprijin cu o mână de buza scorburii. Tremură de câte ori se aude vocea groasă și uscată a copacului.

— Bruma pictează frumos și are numai note mari. Nu trebuie să citească lecția decât o singură dată. Eu mă chinui ore întregi. Pentru că nu înțeleg de ce trebuie să învăț pe de rost chestii inutile.

— Nimic nu este inutil, spune peștele cu o voce subțirică, dar foarte serioasă.

Lumina lunii cade peste trunchiul gros al copacului. În jurul nostru e atât de întuneric, încât mi se face frică să mă mișc, ca să nu răstorn barca.

— Orice informație o să-ți fie de folos cândva, îmi spune copacul. Poate că tu vrei să-ți fie de folos imediat, dar uneori trec ani de zile până când ai ocazia să folosești ce-ai învățat. De multe ori o faci fără să-ți dai seama.

- Mi-a mai spus cineva asta.
- Dacă nu înveți, rămâi pe loc.
- Și asta...

Fac o pauză ca să-mi adun gândurile. Peștele începe iar să înoate în jurul meu, făcând apa să tremure într-un fel care acum îmi dă fiori. Genunchii mi s-au umplut de mătasea broaștei.

— Dar, dacă e adevărat ce spui, tu de ce-ai rămas în locul ăsta?

— Crezi că tu ai dat cu barca peste mine, sau eu am ajuns la tine?

— Eu am dat peste tine, bineînțeles.

— Vâsleai?

— Nu, dar peștele a zis că vâsleam incredibil de tare.

— A, *peștele* a zis.

— Da. Și de ce ai crescut invers?

— Asta cine ți-a mai spus?

— Nu mi-a spus nimeni. Asta o văd cu ochii mei.

— Și ai încredere în ei?

Îmi cobor privirea spre apă, căutând peștele care încă înoată.

— Nu-i adevărat că a crescut invers? îl întreb când îl văd sclipind în lumina lunii, lângă creanga de care am legat barca.

— Nu cred că e o idee bună să mă întrebi pe mine, îmi răspunde bolborosind din apă. De unde mă aflu eu, văd totul invers.

— Aha, îmi spune copacul. Deci tu ești convinsă că vâsleai pentru că așa ți-a spus un pește, dar nu crezi în

ceea ce vezi cu ochii tăi. Dacă ți-aș spune că, de fapt, stăteai pe loc, iar eu am fost cel care a năvălit peste tine, m-ai crede?

Mă simt atât de amețită, încât nu mai am încredere nici în gândurile mele.

— Sunt sigur că ai învățat să pui întrebări la școală, dar probabil că ai chiulit.

— Domnule copac, eu nu chiulesc. Părinții m-ar pedepsi foarte rău. Mi-ar lua Internetul.

— Nu știu ce e „Internetul” ăsta. Ți-e greu să umbli fără el?

— O, e ceva extraordinar, cu multe jocuri. *Towns* nu cred că ți-ar plăcea, pentru că acolo se taie copaci. Dar s-ar putea să-ți placă *Farms*. O să te ajut să-ți construiești o fermă. Pot să-ți dau niște oi, dar să-mi trimiți și mie două găini.

— Vrei neapărat găini? Păsări găsesc multe pe aici, dar nu știu dacă și găini.

— Poți să-mi trimiți niște scânduri, dacă vrei. Ultima oară când m-am jucat, începusem să-mi construiesc un coteț. Dar am numai o găină.

— Poți să iei creanga mea, care s-a legat singură de barca ta. Bună ziua.

— Ce? îl întreb, ducându-mi mâna la ochi.

În momentul în care copacul a spus „Bună ziua”, s-a luminat brusc, de parcă cineva ne-a răsturnat o găleată de lumină în cap.

— Ce?